

Editorial '12

Vážení čtenáři,

ve chvíli, kdy jsem měla v úmyslu napsat úvodník do prvního letošního čísla, měla jsem před sebou bílý papír a nějak prázdnou v srdci i v hlavě. Vždyť také bílá je tradičně symbolem smutku. Jen tu a tam se mně před očima míhaly útržky dění z loňského roku, jež se míchaly se vzpomínkami na úmrtí exprezidenta a umělce Václava Havla. Vybavovaly se mi loni zemřelé osobnosti, k nimž patřili i spolupracovníci Ateliéru – Věra Jirousová a Martin Ivan Jirous. Vynořovaly se mi trable, s nimiž jsme se museli v redakci vyrovnávat – grant MK ČR jsme dostali o 520 000 Kč nižší než v roce 2010 –, neustále dlouhé přesčasy všech spolupracovníků redakce, jejichž práci nemohu adekvátním platem ocenit, a ještě chmurnější vyhlídky do letošního roku, kdy na nás všechny, na každého jednotlivce, vláda uvalila jařmo zdražení téměř všeho a u tiskovin navíc vražedná procenta zvýšením DPH (v roce 2007 to bylo 5 %, posléze 9 %, pak 10 a dnes už 14 %; masový protest kulturní veřejnosti samozřejmě zůstal nevyšlyšen). Jak si utahovat opasky, když ale není kde? Snad jen pouze víra nás může z toho vytáhnout. Naštěstí MK ČR těsně před loňskou finanční bilancí nám ještě poskytlo 300 000 Kč, takže

končíme při velmi úsporném a zodpovědném hospodaření s „pouhými“ 96 tisíci propadu. Z čeho však dluh uhradit a jak bude vypadat tento rok, když všichni musí šetřit? Jen naši vláde prokluzují miliardy z různých procesů a arbitráží mezi prsty a o věcném rozkrádání veřejného majetku ani nemluvě...

Ano, o krizi se mluví nejméně čtyři léta a navrhl snad někdo nějaké skutečně přijatelné řešení? Za bolševika jsme se vždy těšili, že až přijde ten Den, kdy odejdou, tak na důležitých místech budou odborníci, kteří budou nejen věcem rozumět, podporovat dobrá řešení, ale také ponесou zodpovědnost za své činy. A jsme znovu v podobné situaci – opět záleží pouze na každém z nás, na našich postojích, na schopnostech, víře, že vše překonáme. Záleží na naší soudružnosti a sounáležitosti. Možná někdy konečně naše vláda pochopí, že kultura, vzdělání, umění to jsou hodnoty, k nimž se musíme znovu a znovu obracet. Vždyť, když se skrze rozmanité civilizace podíváme zpět do historie, vidíme, že to, co nám zanechaly, co k nám opravdu promlouvá, tak to jsou zase jen památky, umění, věda, písmo, slovo a víra, ať už jsou jakéhokoliv zaměření. Dvacáté století prošlo hrůznými zkušenostmi dvou světových válek, atomového nebezpečí a také velkou světovou hospodářskou krizí na konci 20. let. Tomáš Bata ve svých pamětech píše o tom, jak se představitelé železářského, strojního a spotřebního průmyslu dohodli, vzájemně se podpořili a za vy-

patých podmínek vytvořili alianci, kdy si snížili vzájemně ceny, navazovali jeden na druhého, vytvořili řetězec, jenž jim umožnil pokračovat ve výrobě, zaměstnávat lidi, a to vše mimo jiné umožnilo překonat krizi na základě vykonané práce.

Vím, že na nás všechny i dnes dopadají nepříznivé ekonomické faktory, ale máme to vzdát? Máme například v letošním 25. jubilejním ročníku Ateliéru přestat tento základní kámen oboru vydávat? Máme dopustit převálcování umění (pro něž se u nás dokonce i zavírá do vězení!!!!, zatímco předražení opencard je tolerováno), které nám přináší poznávání světa nenahraditelnou formou? Hned 2. ledna jsme od naší distribuční firmy obdrželi přehled našich předplatitelů pro letošní rok, jenž klesl o 120 pro nás tak důležitých čtenářů, a to nejen z ekonomického hlediska. Jedná se o částku bez rabatu pro distribuci a bez odvedené DPH skoro 88 000 Kč. Ale co kdyby například samotní výtvarníci, kterých v naší republice je nejméně kolem 20 000, začali pravidelně odebrat Ateliér a podpořili tím svůj oborový časopis? Co kdyby se alespoň u jedné čtvrtiny z nich projevila solidarita a každých 14 dní by si místo jednoho piva či dvojky vína za 35 Kč zakoupilo 5000 výtvarníků číslo Ateliéru? (Většina našich čtenářů se totiž rekrutuje z jiných přírodních a společenských oborů). Co kdyby galerie a muzea počítaly s propagací svých akcí prostřednictvím inzerce v Ateliéru a tak nejen zvyšovaly počet jejich návštěvníků, ale zároveň by takto podpořily vy-

dávání Ateliéru? Vždycky máme na výběr...

Jsem přesvědčena, že dobrá vůle jednotlivce a správným směrem orientovaná občanská společnost může najít mnoho prospěšných cest k dalšímu fungování mnoha aktivit a obraně vůči aroganci moci, bezohlednosti politiků, kteří některé problémy přehlížejí nebo dokonce bagatelizují a místo na kvalitu společnosti hledí a sledují především vlastní výhody a postavení. Ale z každého labyrintu vždy vede cesta, i když na ní můžeme bloudit, vracet se, tápat, přesto je důležité se nevzdávat.

Vážení čtenáři, vám všem chce být Ateliér blízkou. Umělcům být otevřenou platformou, odborným pracovníkům a institucím soukromého i státního sektoru poskytovat podmínky k hodnocení činnosti, kritikům umění vytvářet základnu, kde mohou formulovat a vyslovovat své soudy, polemizovat, diskutovat, rozvíjet teorie o současném i starém umění. Vám, našim čtenářům chce Ateliér být především oporou a napomáhat orientovat se v rozmanitém tajemném a naše životy neustále obohacujícím světě výtvarného umění.

Děkuji všem našim externím autorům, kteří se významnou měrou podílejí na tváři a úrovni Ateliéru, všem spolupracovníkům, organizacím domácím i zahraničním, umělkyním a umělcům a těším se, že se opětovně po celý rok budeme setkávat na stránkách Ateliéru.

Blanka Jiráčková, šéfredaktorka